

Jukka Pakkanen

HUONE
TAIVAAN
kellarissa

 SAGA
EGMONT

Jukka Pakkanen

Huone taivaan kellarissa

SAGA Egmont

Huone taivaan kellarissa

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1988, 2021 Jukka Pakkanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726930818

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Prologi

Haluatteko että isoisänne jäämistö toimitetaan teille vai käyttkö noutamassa sen itse? Omaisuusviraston virkailija jatkoi.

- Minä noudan sen, sanoin hetken mietittyäni.

- Hyvä on, tehkää se ensi tilassa, virkailija sanoi ja sulki puhelimen.

Sytytin savukkeen ja jäin ikkunan ääreen. Pääviraston punainen merkkivalo hohti iltapäivän kirkkaalla taivaalla. Se oli jääne lentokoneiden ajalta, nyt se kertoi vain viraston sijainnin. Keskuksen ja koko Alueen asukkaille siitä oli tullut S:n symboli, jotkut saivat siitä luottamusta ja toiset tunsivat pelkoa. Minussa se aiheutti lapsenomaista kiinnostusta: kuinka se saattoi näkyä samanlaisena valoisalla ja pimeällä?

Haen jäämistön heti aamulla, päätin. Siirsin kirjoituskoneen eteeni ja romaanini peruskuvion sen viereen, istuin ja mietin tyhjän paperin ääressä viiteen asti, jolloin vuorokauden toinen sähköjakso loppui. Ei lausettakaan. Kuuntelin Vivaldin Vuodenajat kahteen kertaan, taivas tummeni ja romaanin kuvio hajosi jälleen kerran. Valutin pesuvesisäiliöstä puoli litraa haaleaa vettä, jolla valelin hermostuksen ja tupakansavun syyhyttämän naamani. Kävin sänkyyn.

En saanut epätoivolta unta, ja sitten tulivat painajaiset. Osa oli tuttuja vuosien takaa, mutta yksi oli uusi. Hymyilevä virkailija ojentaa minulle laatikon joka minun on avattava. Laatikon pohjalla on epämääräisesti liikkuvia

lukkeja. Minun on noukittava ne yksi kerrallaan pois saadakseni luvan jatkaa työtäni.

Aamulla uni vain huvitti. Nousin ripeästi sängystä, ajelin partani ja sysäsin ajatukset liikkeelle kupillisella vahvaa kahvia jota olin pihdannut viikkoja.

Valmistauduin lähtemään Omaisuusvirastoon - kun taivas äkkiä tummeni, ja puolen tunnin päästä tuntui pistävä haju. Tehdas oli viidenkymmenen kilometrin päässä Keskuksen toisella puolella; en tiennyt mitä se tuotti enkä sitä ketkä sen tuotteita tarvitsivat. Mutta myrkkypilvet tulivat ja menivät kuin tuulet ja sateet jossain päin maapalloa. Suljin ikkunan, ja yskänkohtauksen loputtua päätin siirtää käyntini huomiseen.

Myrkkypilvi makasi Keskuksen yllä tavanomaista pitempään, toista vuorokautta. Ihon ärtymisen ja yskänkohtausten pelosta pysyttelin sen ajan sisällä, mikä tiesi kaksinkertaista määrää tupakkaa.

Istuin kirjoituskoneen ääressä jokaisen kolmen tunnin sähköjakson. Sain aikaan parikymmentä lausetta, jotka veivät puoli vuotta sitten aloittamaani romaania eteenpäin saman verran kuin tuuli purjeetonta alusta.

Aamulla aurinko välähti vastapäisen talon ikkunoissa. Ajelin partani ja pukeuduin, söin leipäpalan ja join kupillisen laihaa kahvia, etsin tasarahaa bussia varten. Pudottelin sataviisikymmentä vuotta vanhan talon portaat seitsemännestä kerroksesta alas kadulle, missä tuuli lennätti kymmenien vuosien takaista rojua metallitölkeistä haalistuneisiin muovikasseihin. Kävelin puoli kilometriä autiota katua, käännyn vasempaan ja odotin kunnes sähköbussi tuli.

Tunnin kuluttua seisoin Omaisuusviraston oven edessä virastokeskuksen itälaidalla. Painoin nappia, kerroin vahtimestarille asiani, hän ilmoitti minut sisäpuhelimella asianomaiselle virkailijalle ja ohjasi hissiin. Kohtasin peilistä jännittyneen epätietoisuuden. Jäin pois neljännessä kerroksessa, katsoin kyltit ja käännyn oikeaan.

Virkailija oli minua vastassa pitkän aution käytävän päässä. Hän puristi ystävällisesti kättäni ja painoi varmuuden vuoksi käsivarttani aivan kuin minun käyntini olisi hänelle erityinen tapaus, ohjasi sitten minut edellään toimiston takahuoneeseen.

Nurkassa oli puolen kuutiometrin kokoinen laatikko. Virkailija näytti katseellaan että voisin nostaa sen tiskille.

Laatikko oli puuta, sen kädensijat olivat ruostuneet ja sitä oli joskus peittänyt tummanvihreä maali. Virkailija

avasi laatikon ja otti esiin nimikortin jossa luki yksinkertaisin kirjaimin: *Anders Grahn, tiedotussihteeri.*

- Isoisänne?

Nyökkäsin. Palautin nopeasti mieleeni isoisästäni sen minkä tiesin. Se oli vähän ja sekin jäi kesken, sillä virkailija jatkoi:

- Tämän Anders Grahnin jäämistö on hiljattain joutunut meidän haltuumme. Ja koska te, kirjailija Daniel Grahn, olette tietääksemme hänen ainoa elossaoleva jälkeläisensä, luovutamme jäämistön teille.

Hän ojensi minulle lomakkeen ja kynän ja osoitti etusormellaan mihin minun piti merkitä kuittaus. Kirjoitin nimeni ja päivämäärän 19.8.2048. Hän nyökkäsi hyväksyvästi, katsoi sitten minua varmistaakseen että Daniel Grahn ja minä ovat yksi ja sama henkilö. Näytti kuin hän olisi kaikesta huolimatta epäillyt asiaa, ja sitten hän pyysi näyttämään henkilöllisyystodistuksen. Ojensin kirjailijalisenssini. Hän tutki huolellisesti sitä, sitten minua, nyökkäsi tavalla joka ilmaisi asian hänen osaltaan loppuunkäsittelystä. Hän sujautti lomakkeen tiskin alle ja sytytti savukkeen, tarjosi minullekin.

Miksi ja miten isoisäni jäämistö oli tänne joutunut? mietin. Mutta virkailijalla tuntui olevan koko ajan yhtä ja toista tekemistä lomakkeiden järjestelystä näyttöpäätteen näppäilyyn, joten jätin kysymättä ja keskityin vanhan kunnan Camelin tukeviin savuihin. Virkailijan pitäessä työssään hetken tauon pyysin häntä järjestämään minulle kuljetuksen.

- Millaisen? hän kysyi.

- Minkä tahansa jolla saan tämän kirotun laatikon kotiini.

Hän paineli näyttöpäätteen näppäimiä, silmäili ruudun yli kulkevia tietoja vapaana olevista kuljetusvälineistä, kysyi sitten:

- Sopiiko taksi?
- Ei minulla ole varaa taksiin.
- Virasto maksaa, hän sanoi ja hymyili virastonsa puolesta, alkoi kaivaa rahoja taskustaan.

Yritin torjua mutta hän tyrkkäsi rahat kouraan, tarttui laatikosta ja kantoi sen hissille. Kiitin häntä ja astuin hissiin.

Taksi odotti alhaalla. Nostaessaan laatikkoa autoon kuljettaja kummasteli sen vanhanaikaisuutta, mihin minä sanoin jotain sekavaa uudelleen virinneestä vanhain tavarain harrastuksesta.

Ajoimme Pääviraston ohi puolen kilometrin päästä. Auringonvalo kiilteli ja läikkyi sen siniharmaissa metalliseinissä, ja jossain hyvin korkealla himersi punainen merkkivalo. Virastokeskus jäi taakse ja me tulimme Ydinkadulle, edessä näkyi viiden kilometrin viivasuora autius liikennevalojen rytmisine keltaisine välkkeineen.

- Tuskin tuhatta autoa koko Keskuksessa mutta valot pitää olla! taksikuski nauroi ja vilkaisi taustapeilistä. Nyökkäsin ja nauroin mukana.

Jatkoimme Ydinkatua. Sata vuotta vanhoja kauppaliikkeitä joista oli jäljellä vain kyltit... aikaa sitten toimintansa lopettaneita ravintoloita joita nyt käytettiin romuvarastoina... urheiluhalleja joihin kansalaisia nykyään koottiin kuulemaan S:n aikaansaannoksista ja suunnitelmista... ynnä kaikki muu mikä tavalla tai toisella viittasi Suureen Muutokseen. Siitä oli jo lähes puoli vuosisataa, me elimme sen seurauksia ja olimme hengissä. Asiat ovat niin kuin ne voivat olla, sanoi joku 1900-luvun kirjailija.

Ydinkatu päättyi. Vasempaan... oikeaan... vasempaan... Kadut kapenivat, ja sitten asuintaloni liukui näkyviin: sata kertaa kolmekymmentä metriä rapistunutta punaruskeaa

tiiltä, seitsemän alaovea, neljättäsataa pimeää ikkunaa, savupiippujen rikkoma loivaharjainen musta katto. Taloa vastapäätä oli toinen samanlainen ja ympärillä puolenkymmentä, kaikki hylättyjä.

Minä olin ainoa asukas. Talo oli autioitunut seitsemänkymmentä vuotta sitten. Myöhemmin sitä oli pitänyt hallussaan jokin - kuten silloin sanottiin - ulkoparlamentaarinen ryhmittymä, nuoria ja työttömiä tai muuten kehityksen rattailta pudonneita. Heidän naiivi yhteiskunnan ja instituutioiden vastaisuutensa enemmän huvitti minua kuin innosti. Vielä nyt kadulla talon edessä näkyi jälkiä talonvaltaajien ja poliisien välisistä yhteenotoista: lasinpalasia, vääntyneitä lampuntolppia, repeillyttä kadunpintaa...

Taksikuski pysäytti E-rapun eteen. Maksoin Omaisuusviraston rahoilla ja astuin ulos. Aurinko häikäisi hetken ja hiljaisuus levitti kadun autiutta. Kuljettaja potkaisi kirkkaanpunaisen muovikassin jaloistaan, kantoi laatikon ovelle ja tarjoutui viemään sen ylös asti.

- Minä kannan sen itse, sanoin ja kiitin tarjouksesta.

Hän palasi autoon, käänsi sen ja ajoi kohti Ydinkatua, mutta kesken kaiken käänsikin takaisin ja taloni edestä mennessään näytti puhuvan puhelimeen.

Ehkä hän sai kutsun taloustieteilijältä, joka asui parin kilometrin päässä ja tutki samanlaisessa talossa luonnonvarojen ehtymisen ja S:n synnyn yhteyksiä.

Kannoin laatikon porraskäytävään. Kello oli puoli yksi, iltapäivän sähköjaksoon oli puolitoista tuntia. Yhdentekevää, sillä taloni hissi ei ollut toiminut enää kymmeneen vuosiin. Mainittuani asiasta kerran sähkömittarinlukijalle hän oli nauranut: "Eikö kirjailijalle tee hyvää silloin tällöin vaivata muutakin kuin päätään!"

Hän oli tietysti oikeassa. Aloin raahata laatikkoa ylös. Se ei käynyt helposti, ruumiillisiin ponnistuksiin

harjaantumaton sydämeni ilmoitti olemassaolostaan jo kolmannessa kerroksessa, ja sitten kompastuin niin että laatikko kirposi käsistä ja sen sisältö hajosi portaisiin. Ohut harmaa kansio, mustakantinen muistikirja, lehtileikkeitä, kuminauhalla vyötetty nippu koneella kirjoitettuja papereita... Haalin ne takaisin laatikkoon ja painoin kannen kiinni.

Mitä pirua minä olen isoisältäni saanut? tuumin alkaessani jälleen ponnistella kohti seitsemättä kerrosta. Viidennen jälkeen seisahduin välitasanteella ja vedin henkeä. Ikkunan pöly himmensi auringonvalon, jostain kuului poliisiauton ujellus, myrkkypilvi tulisi seuraavan kerran kuukauden kuluttua.

Asuntoon päästyäni panin Vivaldin soimaan ja kaadoin kurkkuuni siivun vanhaa viskiä (Bell's; löytynyt talon ullakolta muuttoni yhteydessä seitsemän vuotta sitten).

Mutta vielä en avannut isoisän laatikkoa. Enkä pannut valoa kun sähköjakso alkoi, en silloinkaan kun alkoi illan jakso, yhdeksältä. Istuin pimeässä huoneessa koneen ja tyhjän paperin ääressä ja tuijotin heikkoa valokupua joka himersi Keskuksen yllä ja jonka alla Päävirasto erottui korkeana suorakulmaisena möhkäleenä. Kuvittelin hiljaisuuden joka vallitsi vastapäisen talon autoissa huoneissa. Ajattelin työtäni.

Ja sitten ajattelin Ireneä niin kauan kunnes ikävä poltti silmiä.

Heräsin siihen että jokin painoi otsaa. Se oli kirjoituskoneen kulma. Kello oli puoli yksitoista, olin nukkunut toista tuntia.

Raavin purkin pohjalta vihoviimeiset kahvinmurut ja valutin veden keittimeen. Jossain oli kahvia vielä yksi purkillinen, olin piilottanut sen kuin orava.

Uni tuli aamuyöllä.

Heräsin ovisummerin ääneen. Kello oli kahdeksan. Katsoin ikkunasta: vedenjakelija autonsa vieressä. Otin ämpärin ja pudottelin portaat alas kadulle.

Vedenjakelijalla oli käsi valmiina säiliön hanalla. Hän oli vanha ja ontuva mutta riski mies, omiaan tällaiseen työhön. Siirsin ämpärin hanan alle, vettä alkoi valua. Se ei ollut kirkasta mutta se oli riittävän puhdasta. Kun mittari näytti kymmentä litraa mies käänsi hanan kiinni ja otti kuittauksen. Kymmenen litraa viikoksi.

Mutta mihin minulla vettä kuluisi: kahvi oli loppuillaan, ruokani nauttisikin vähäsuolaisena ja mahdolliset viskini raakana, parran ajelisin vain jos tulisi asiaa Keskuksen ytimeen.

Mies laahusti ontuen pitkän auton sivuitse ja nousi vaivalloisesti ohjaamoon, käynnisti moottorin ja jatkoi kadun päähän, katosi samasta risteyksestä kuin taksikuski eilen. Seuraavaksi saisi vesiannoksensa taloustieteilijä.

En ollut koskaan tavannut häntä. Käydessäni viimeksi uusimassa kirjailijalisenssiäni virkailija oli tokaissut: "Niillä syrjäkulmilla taitaa asustaa toinenkin samanlainen..." "Mikä samanlainen?" olin kysynyt. "Yksinäinen, jota S ei ehkä välttämättä tarvitse, mutta..." Hän oli jättänyt lauseen kesken ja leväyttänyt käsiään, mutta jatko olisi varmaan kuulunut: "... jota kannattaa kuitenkin elättää..."

Minusta kyllä tuntui että kyseistä taloustieteilijää S hyvinkin tarvitsi, sillä hänen tutkimusaiheensa vaikutti selvältä nollatutkimukselta: 'Taloudellisten seikkojen vaikutus S:n syntyyn Suuren Muutoksen vuosina'.

Koko juttuhan olisi ollut kuvattavissa muutamalla lauseella: Energiavarojen romahdusmainen ehtyminen vuosituhannen vaihteessa oli aiheuttanut Euroopassa toistuvia talouskriisejä ja lopulta jopa piensotia jotka

olivat vähentäneet maanosan väestön puoleen. Alue ja Keskus olivat syntyneet tuotannon ja koko elämän keskittämisen pakosta, ja sittemmin S:n syntyminen oli ollut looginen seuraus hädästä ja epävarmuudesta. Sen jälkeen kaikki on ollut pelkkää sopeutumista niukkuuteen jota kestäisi kymmenet ja sadat vuodet. Tuhat vuotta eteenpäin on jo mahdoton kuviteltava - teollisuusneuvottelut vuonna 3048... sinfoniakonsertti... jalkapalloturnaus...

Anders Grahn oli minun ikäiseni silloin kun toisesta maailmansodasta oli neljäkymmentä vuotta, maailmassa joka oli sodan tulosta. Ei hän sitä joka päivä ajatellut, ehkei hän ajatellut sitä koskaan. Minä ajattelen oman maailmani syitä ehkä kerran kuukaudessa. Minä elän maailmassani, se riittää. Elämä on hengissä pysymistä.

Luultavasti tämä taloustieteilijä oli vain palkattu tekemään S:n aatteellista perustaa vahvistavaa työtä. Kuten oli jossain mielessä minutkin - sillä erolla vain että S oli hänestä riippuvainen ja minä olin riippuvainen S:stä.

Tartuin ämpäristä ja aloin kavuta ylös. Viimeisissä portaissa kuulin puhelimen soivan. Laskin ämpäriin portaisiin, se heilahti uhkaavasti mutta sain pelastettua yli puolet vedestä. Ovelle päästyäni pirinä lakkasi.

Mutta ehkä se ei ollutkaan Irene. Palasin hakemaan ämpäriin. Ehkä se oli ravinnontuoja joka olisi vain ilmoittanut käyntinsä siirtyvän vuorokaudella. Kannoin keventyneen ämpäriin asuntooni ja peitin sen kannella. Avasin isoisan jäämistölaatikon ja kokosin paperiarkit. Niitä oli muutamia kymmeniä, ne olivat ihmeellistä hohtavanvalkoista paperia jota ei ollut valmistettu enää kolmeenkymmeneen vuoteen. Järjestin paperit sivunumeroiden mukaan ja panin ne pöydälle kirjoituskoneen viereen.

Huomenna paneudun niihin, päätin viedessäni loppua jäämistöä ullakolle, joka oli heti asuntoni yläpuolella kuin taivaan kellari.

Isoisän kertomus

Tämä juttu on tarkoitettu niille joita kiinnostaa se minkä takia yhteiskunta on tällainen kuin on. Sitä paitsi minä haluan että Tonion ja Stellan ja minun epäonnistuminen ymmärretään oikein.

Minä aloitan siitä kun me oltiin metsässä aamuyöllä syyskuussa vuonna 2005.

Me oltiin läpimärkiä ja rättiväsyneitä ja täristiin vilusta ja nälästä. Toniolla tietysti saattoi olla ravintokapseleita jossain, ainakin ennen sillä oli ollut.

Tonio oli DIS-ryhmän päällikkö, ja toinen nainen ryhmässä minun lisäksi oli Stella.

Siellä metsässä oli meidän kohde, se mikä meidän olisi pitänyt yön aikana tuhota, kaapelit joita pitkin kulkivat viestit ilmanpuhdistamon eri osien välillä. Ilma oli saatu puhtaaksi, mutta samalla puhdistusprosessit olivat synnyttäneet kummallista sumua joka alkoi pelottaa ihmisiä enemmän kuin saastunut ilma oli kiusannut. Sumua laskeutui jopa kaduille. Jos kymmenenkin ihmistä sai yllättävän sairauden, syyksi pantiin heti sumu. Ihmiset olivat tolaltaan ja vaativat Y:ltä nopeita toimia. Y alkoi pelätä liikehdintää jota se ei pystyisi hallitsemaan. Ensin Y yritti rauhoittaa tilanteen ulkonaliikkumiskielloilla, mutta mitä se auttoi, ihmiset vaan vauhkoontuivat lisää ja epäilivät Y:tä hankkeista niitä vastaan.

Sitten Y otti yhteyttä Tonioon. Meidät määrättiin katkaisemaan kaapelit ja lamauttamaan puhdistamo. Heikentämällä sen tehoa Y kuvitteli pääsevänsä sumusta ja liikehdinnästä, ja ihmiset saivat alkeellista tyydytystä siitä että joku Y:n vastainen ryhmä olisi muka toiminut niitten puolesta.

Sellaista luuloa vastaan ei Y:llä ollut mitään, sillehän oli tärkeintä pysyä olemassa, ja olemassaolonsa puolesta Y oli valmis käyttämään mitä keinoja tahansa, vaikka meitä tuhoajia.

Lukiessani isoisäni kertomusta kolmatta kertaa, päästyäni tähän kohtaan, minä tajusin saaneeni käsiini romaanin ainekset.

Mikä on Y ja mikä DIS-ryhmä? Keitä ovat Tonio ja Stella, kuka on kertoja?

Minä kirjoittaisin tekstin pohjalta sen "yhteiskunnallisen romaanin" johon pari vuotta sitten S:ltä saamani lupa oli alkanut piinaavasti muuttua velvollisuudeksi. Saisin varmistuksen asunnostani, sähköstä ja elintarvikkeista, hyvällä onnella tupakasta ja viinistä. Olisin jälleen olemassa.

Huomenna, heti aamun sähköjakson alkaessa! Kiersin liuskan valmiiksi koneeseen.

Koneeni oli ikivanha Lettera. Minulla se oli ollut vasta muutaman vuoden, sitä ennen olin kirjoittanut sähkökoneella. Edellisen lisenssinuusimisen yhteydessä minulle oli tarjottu tekstinkäsittelylaitetta, tosin käytettyä. En ollut ottanut sitä, sillä olin huomannut toimistohuoneen sivupöydällä vanhan Letteran ja pyytänyt itselleni sitä. Virkailija oli antanut sen hiukan kummissaan - otettuaan ensin koneen kirjasimista näytteen jonka oli liittänyt minua koskevien asiakirjojen joukkoon.

Iskiessäni Letteralla ensimmäiset epävarmat lyönnit olin tuntenut hetken itseni sadan vuoden takaiseksi kirjailijaksi suurine intohimoineen ja vaatimattomine välineineen.

Iltä tummeni, Keskus hävisi pimeään. Sammutin valon ja sytytin savukkeen. Sen hehkuva pää näkyi ikkunassa. Siirtelin sitä pimeydessä, kunnes se oli yhtä Pääviraston punaisen valon kanssa.

Nyt minä kerron Toniosta.

Jo DIS-koulutukseen pyrkiessäni olin kuullut Tonion teoista, niitä oli kerrottu kuin sankaritaruja. Mutta Y:lle ne olivat alusta asti olleet muuta, räikeitä yhteiskunnanvastaisia toimia. Ja jollei Y olisi heti oivaltanut niitä sellaisiksi, niistä olisi voinut vähitellen kasvaa sille itselleen vaarallinen joukkoliike. Silloin Y ei olisi ikinä kyennyt oivallukseensa lopullisesta ratkaisusta terrorismin suhteen.

Esimerkiksi liikkumisenvalvontakeskuksen lamauttaminen. Kukaan ei kärsinyt, laitteita ei särkynyt, mutta jotain silti tapahtui niin että valvonta petti moneksi viikoksi. Ihmiset olivat innoissaan, lehdet täyttyivät ihailevista kirjoituksista ja televisiossa puhuttiin jostain aivan uudesta ja mullistavasta vapauden valvontaa vastaan.

Se oli näyte Tonion taidosta, ja Y:lle se oli merkki. Jos kansalaiset ovat tyytymättömiä johonkin, vaikkapa siihen että niitten elämää vahditaan, ne voidaan rauhoittaa poistamalla tyytymättömyyden syy. Tekemällä vaikka rikos.

Mutta kuka sen tekee. Ei nyt sentään Y itse. Vaan ammattilaiset!

Y otti yhteyttä Tonion kautta terroristeihin, yhteen länsisaksalaiseen ryhmään josta oli jäänyt rippeitä laajamittaisten puhdistusten jälkeen. Terroristien viha ja väkivalta kanavoitaisiin Y:n hyödyksi! Terroristit saisivat jatkaa iskujaan, he saisivat takeet hengissäpysymiselleen jos toimisivat Y:n määräämissä tehtävissä ja Y:n ehdoilla, järjestelmässä jonka Y loisi.

Stellan mielestä sopimus oli puhdasta kiristystä, se väitti että... Ei kun Stellaan minä palaankin myöhemmin.

Minä olin helvetin onnellinen että olin pyrkinyt dissiläiseksi. Ja olen tietysti vieläkin, jollain tavalla. Minä

pääsin kurssille yhdeksäntoista muun kanssa, joista useimmat olivat entisiä terroristeja. "Luopioita", sanoi Stella. Kurssin loppuvaiheessa Tonio valitsi arvosanojen ja opettajien lausuntojen perusteella kymmenen tyyppiä, joille järjesti henkilökohtaisen tapaamisen perustaakseen ensimmäisen DIS-ryhmän. Minä esimerkiksi jouduin

Lauseen loppu on pyyhitty yli.

Minä kuvittelen jatkon:

Tonio keskusteleee Maarian (hyväksytkö nimen, Anders?) kanssa siitä miksi tämä haluaa tuhoajaksi. Maaria vastaa haluavansa palvella Y:tä.

"Se riittää sinulle?" Tonio kysyy.

"Se on kaiken pohja. Ja minä haluan palvella Y:tä ainoastaan ehdoilla jotka Y itse määrää. "

"Mitä Y merkitsee sinulle?"

"Se antaa minulle mahdollisuuden elää ja toteuttaa itseäni."

Maarian vastaus miellyttää Toniota. Se on pateettinen, mutta siitä puuttuu Y:tä ylimalkaisesti moralisoiva halveksunta joka hallitsee monia yhteiskunnallisen vimman elähdyttämiä nuoria.

Koetellakseen Maariaa lisää Tonio järjestää testin. Sen tarkoitus on simuloida tilanteita joihin dissiläinen voisi työssään joutua. Tonio pakottaa Maarian riisuutumaan alastomaksi ja seisomaan ahtaassa kopissa jonka jokaisessa seinässä on teräviä piikkejä muutaman sentin päässä ihosta. Tonio on kopin ulkopuolella ja kyselee Maarialta pienen luukun kautta. Aina kun vastaus sisältää vähänkin epämääräisyyttä tai ristiriitaisuutta piikit lähestyvät ihoa tai jopa koskettavat sitä. Koe kestää tunnin ja se toistetaan seuraavana päivänä. Maaria läpäisee sen.